

Ekteskapslov og argumentasjon

Jon Kvalbein, 30. august, 2010.

Den nye "ekteskapsloven" stiller oss kristne overfor en rekke utfordringer. Ingen har hittil presentert en strategi som har virket samlende. Desto viktigere er en åpen drøfting der vi vurderer hverandres argumenter, slik at vår tenkning kan være best mulig fundert.

I en kommentar til loven har det vært vist til Jesu ord "gi keiseren hva keiserens er" på en måte som kan tolkes slik at vi får godta at staten har innført en "kjønnsnøytral ekteskapslov". Men ekteskapet er en skaperordning som er innstiftet av Gud lenge før det fantes noen stat. Når Jesus sier "Gi da keiseren hva keiserens er, og Gud det som Guds er!" (Matt 22.21), tilhører ekteskapets vesen - som samliv mellom mann og kvinne - Guds område. "Vær fruktbare og bli mange," sa Gud til mann og kvinne da ekteskapet blir innstiftet. Det oppdraget kan aldri gis til to av samme kjønn. Under den 2. verdenskrig protesterte de norske biskopene mot statsmakten som ville overstyre samvittighetene. Vi skal lyde Gud mer enn mennesker. Gud er "alle ordningers Herre og Overøvrighet", står det i bekjennesskriftet "Kirkens Grunn". Vi må ikke gi staten legitimitet til å lovfeste et "kjønnsnøytralt ekteskap", slett ikke ved å vise til Jesu ord.

En slik misforstått bruk av Luthers toregimentlære lå til grunn for Svenska Kyrkans godkjennig av "kjønnsnøytralt ekteskap" i fjor. Jeg siterer fra Kyrkostyrelsens innstilling til Kyrkemøtet "Vigsel og äktenskap" av 12. juni 2009:

"Enligt luthersk tradition hör äktenskapet til det världsliga regementet och har intet med frälsningen at göra. Äktenskapet har genomgått olika förändringar genom historien... Kyrkan förfogar inte över äktenskapslagstiftningen. Detta er heller inte önskvärt enligt luthersk teologi och samhällssyn. Svenska kyrkan har att förhålla sig till att Riksdagen har beslutat att utvidga äktenskapet till att omfatta par av samma kön. Kyrkostyrelsen vill ... hänvisa till ... Teologiska kommitténs bedömning ... att det av teologiska skäl finns anledning för Svenska kyrkan att bejaka den av staten fastställda lagstiftning ... att äktenskapen även kommer att omfatta par med samma kön."

Jeg anbefaler Per Lønnings grundige oppgjør med denne argumentasjonen i tidsskriftet "Ung teologi" nr. 1, 2010.

En annen argumentasjon som har vært fremført i debatten om den nye "ekteskapsloven" er: Når kristne i muslimske land må leve med en lovgivning som aksepterer polygami, bør vi kunne innrette oss i en avkristnet stat som har innført "kjønnsnøytralt ekteskap". Våre ekteskap er jo fortsatt gyldig, sies det.

Til dette vil jeg si: Det er forskjell på hvordan kristne kan bli nødt til å innrette seg under totalitære regimer og de ordninger vi ønsker i et demokratisk land. Et kristent mindretall i et demokrati bør kunne kreve trosfrihet og religionsfrihet. I dag kjenner staten bare ett "ekteskap", nemlig det kjønnsnøytrale. De som hevder at dette bare er en strid om ord, bør tenke over at sterke pådrivere bak den nye ekteskapsloven var kjønnsforskere og aktivister som betrakter "heteronormativiteten" er en hovedfiende. Ved å fjerne ekteskapet som heteroseksuell institusjon, er samlivet mellom mann og kvinne avskaffet som norm. Dette er ut fra Guds Ord verre enn å tillate polygami.

Derneft: Det gir liten mening å diskutere hva som er et "gyldig ekteskap" før man gjør det klart hva som menes med "gyldig". Jeg samtykket i å gifte meg mens ekteskapet var en legal institusjon mellom mann og kvinne. Staten har nå ved lov (og uten å gi meg valgmulighet slik homofile i partnerskap fikk) fastsatt at mitt ekteskap er "kjønnsnøytralt". Staten betrakter mitt ekteskap som gyldig i den forstand at lovverket som gjelder "kjønnsnøytralt ekteskap" skal anvendes på meg. Men jeg har aldri sagt ja til noe "kjønnsnøytralt ekteskap". Jeg anerkjenner ikke statens rett til å omdefinere mitt ekteskap i strid med min kristne tro. Jeg betrakter ikke den nye definisjonen som gyldig for meg. Jeg vil i trosfrihetens navn kreve at staten respekterer min rett til å bli registrert

etter den ekteskapsforståelsen som ligger til grunn for en kristen vielse (og som faktisk også ligger til grunn for menneskerettighetene).

Burde ikke alle kirker kunne stå sammen om å kjempe kraftfullt for at ekteskapet skal bevares som en institusjon mellom mann og kvinne? Det må være det felles målet! Inntil dette er i orden får vi heller respektere at kirkene innretter seg på ulike måter i den uholdbare unntakstilstanden som den nye "ekteskapsloven" har påført oss.